

„I har i Allahs sendebud Muhammad et skønt forbillede.“

Koranen 33.21 (Yusuf Ali udgaven)

Følgende tekster er fra Koranen og fra den første muslimske Muhammadbiografi, skrevet ca. år 760 af Ibn Ishaq som hofskriver for kaliffen af Bagdad.

Citeret efter den videnskabelige oversættelse af Gernot Rotter: Ibn Ishaq, Das Leben des Propheten. Tübingen + Basel 1976

Muhammad viser Islams styrke

Muhammad kom som flygtning til byen Medina. Men byens digtere advarede imod ham. Den kvindelige digter Asma sagde, at Muhammad en dag ville tage magten i byen.

Hendes digt fik folk til at lytte:

„I uforstandige folk, tænker I da slet ikke? Tror I stadig på ham, når først han har myrdet jeres ledere, ligesom folk, der grådigt griber efter den kogende suppe? Hvor er de modige iblandt jer?“

Muhammad blev vred, og Asma fik skåret halsen over, medens hun sov med sit lille barn i armene. Kort efter blev endnu to opsæt-sige digtere myrdet: Først Abu Afak, der også blev dolket, medens han sov, dernæst den jødiske digter Kaab. Ibn Ishaq skriver stolt i sin Muhammadbiografi: „Den dag da Asma blev dolket, var den dag, da islam viste sin styrke... Den dag blev mændene fra Banu Khatma omvendt til islam, fordi de så islams magt.“

Muhammad sejrer

Også jøderne i Medina modtog Muhammad og hans mænd som flygtninge og gav dem lov at slå sig ned, hvorpå de indgik den følgende fredspagt med Muhammad: „Når jøderne kaldes til denne fredsslutning, skal de overholde freden. Og da de kræver det samme af muslimerne, så overholder også muslimerne freden... Troskab går foran forræderi. Allah billiger denne kontrakt.“ Men Muhammad hørte, at jøder havde talt ondt om ham og besluttede at udrydde dem: „Da profeten kom tæt på jødernes huse, råbte han: ‚Oh, I brødre af aber! Har Allah ikke fornedret jer og sendt sin hævn over jer?‘ - ‚Du vil da ikke gøre os fortræd,‘ svarede jøderne ham. Profeten belejrede dem 15 dage, indtil de var udmattede, og Allah fyldte deres hjerter med skræk. Da blev de klare over, at profeten ikke ville stoppe, før han havde udslettet dem... Dommen blev: Alle mændene skulle dræbes, og deres børn og kvinder skulle indfanges og fordeles som muslimernes besiddelse... Herefter begav han sig til markedspladsen i Medina, hvor der i dag stadig er markedsplads, og befalede at grave massegrave. Da det var udført, blev Quraizastammen hentet, og gruppe efter gruppe halshugget og kastet i gravene... I alt blev 600-700 mand halshugget, andre mener, at det var 800-900.

Da de dengang gruppevis blev ført frem for profeten, spurgte de Kaa'b: „Hvad tror du, de vil gøre med os?“ - „Vil I da aldrig fatte det?“ råbte Kaa'b, „ser I da ikke, at han, som råber navne op, aldrig holder op, at de, som bliver bragt bort, ikke vender tilbage. Det er døden, der venter, ved Allah!“

Profeten delte deres ejendele, ligesom han fordelte de dræbtes kvinder og børn blandt muslimerne... De tilfangetagne kvinder og børn, der som hans femtedel tilfaldt ham, sendte han med sin hjælper Sa'd ibn Zaid bort for blive byttet mod heste og våben.

En af de tilfangetagne kvinder Raihana, hvis mand nu var dræbt, tog Muhammad for sig selv. Hun forblev hans ejendom til hendes død. Da profeten foreslog, hun skulle gifte sig med ham og bære

tørklæde, bad hun om hellere at være hans slave...“ (Ibn Ishaq: „Profetens liv“, afsnittet „angrebet på Banu Quraiza“).

Eden

Da profeten fik foræret en kristen pige ved navn Marija som slave, krævede Muhammads hustruer, at han undlod at komme hende nær. Han svor derfor, at han ikke ville have seksuel omgang med hende.

Men kort efter fik Muhammad denne åbenbaring: „O, profet, hvorfor betragter du dét som forbudt, hvad Allah har tilladt dig, for at føje dine hustruer, da Allah dog er tilgivende og barmhjertig? Allah har jo tilladt jer at tage jeres ed tilbage, han er vidende og vis!“ Da forstod han, at det var tilladt ham at bryde sin ed (Koranen, sura 66.1 f).

Dispensationen

Allah havde i Medina åbenbaret Muhammad en lov, at en muslim måtte tage 4 hustruer og så mange slavinder han lystede (Koranen, sura 4.3). Men da Muhammad senere tog andre smukke kvinder og derfor blev kritiseret, fik han en ny åbenbaring, som kun gjalt ham selv: „O, profet, vi tillader dig de hustruer, for hvem du har betalt købesummen, og dem du erobrer som bytte, som Allah giver dig, og enhver kvinde, der tilbyder sig selv til profeten, og som du som profet er villig til at ægte, som en særlig forret for dig med udelukkelse af de andre troende muslimer (Koranen, sura 33.49).

Frygt ikke menneskers dom!

Profeten ønskede sin stedsøn Zaid's kone som hustru. Derfor beskyldte nogle folk profeten for slet adfærd, herunder blodskam. Muhammad frygtede for de andres dom. Da fik profeten denne åbenbaring: „Du frygter mennesker, men Allah fortjener mere, at du frygter ham; Zaid har afbrudt sit forhold til hende og har givet hende til dig, for at det ikke skal falde troende muslimer til last at ægte deres adoptiv sønners hustruer efter deres skilsmisse“ (Koranen 33.37).

Eksemplet på en trofast muslim

Muhammad dræbte Kinana, hvorpå han tog den dræbtes 17 år gamle hustru Safiya ind i sit eget telt for natten. Om morgenen hørte profeten lyde udenfor teltet og gik ud for at undersøge det. Det var Abu Ayub, hans trofaste følgesvend, som sagde: „Jeg har siddet på vagt her hele natten med draget sværd.“ - „Men hvad har bragt dig til det?“ spurgte profeten overrasket. Abu Ayub svarede: „O, profet, jeg tænkte på, at pigen er ung. Det var jo i går, hun blev gift med Kinana, som du har dræbt. Og idet jeg således mistror hende, sagde jeg til mig selv: Jeg vil overvåge dit telt og være ved hånden, hvis hun ville prøve at gøre dig fortræd.“ Muhammad tilføjede: „Velsignet være Abu Ayub for hans omsorgsfulde tanke og vagtsomhed,“ og han sagde, at han skulle trække sig tilbage med fred. (Ibn Ishaq: „Profetens liv“).

Ethvert menneske skal lære at skelne

Der er forskel mellem kristendom, marxisme, satanisme, scientologi og islam. På samme måde er der naturligvis stor forskel mellem Gud, Odin og Allah. Allah siger f.eks: „I har et skønt forbillede i Muhammad.“ Resultatet afhænger af forbilledet. Derfor er det menneskets pligt at lære at bedømme forbilleder og at lære at skelne mellem disse. Det nye Testamente viser, hvordan man kan skelne: „Tag jer i agt for de falske profeter. På deres frugter (gerninger) kan I kende dem. Plukker man druer af tjørn eller figner af tidsler? Et godt træ kan ikke bære dårlige frugter.“ (Mattæus 7.15-20).

Udgivet af Foreningen Dansk Kultur til værn om Grundloven af 1953.

Læs som underbygning af dette tema:

Rolf Slot-Henriksen: „**Korankommentaren**“ ISBN 87-91107-04-0

Rolf Slot-Henriksen: „**Hellig krig**“ ISBN 87-91107-02-4

www.danskkultur.dk - www.islaminfo.dk

Støt denne folder på giro 1-688-7250